

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ
της προσφυγής υπ' αριθ. 64756/01
την οποία κατέθεσαν οι ΘÛËË κ.λ.π.
κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον στις 10 Οκτωβρίου 2002 σε τμήμα, στη σύνθεση του οποίου μετέχουν οι δικαστές :

F. TULKENS, *Πρόεδρος,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗΣ,

G. BONELLO,

E. LEVITS,

S. ΒΟΤΟΥΧΑΡΟΒΑ,

A. ΚΟΒΛΕΡ,

E. ΣΤΕΙΝΕΡ,

και ο E. FRIBERGH, *Γραμματέας του Τμήματος.*

Έχον υπόψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη στις 22 Δεκεμβρίου 2000.

Έχον υπόψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η διάδικος Κυβέρνηση και την αντίκρουση των προσφευγόντων.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι προσφεύγοντες, **ΘΕΩΡΑ** **Α**
, είναι Έλληνες υπήκοοι, γεννήθηκαν αντιστοίχως το 1959, 1979
και 1982 και διαμένουν στην Κομοτηνή. Εκπροσωπούνται ενώπιον του
Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο Κομοτηνής S. Emin.

A. Οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, όπως εκτίθενται από τους
διαδίκους, έχουν εν περιλήψει ως εξής :

Ο σύζυγος της πρώτης προσφεύγουσας και πατέρας των λοιπών δύο
προσφευγόντων, **ΥΘΕΥΕ** , ο οποίος απεβίωσε τον Ιούλιο του 1995,
είχε καταθέσει, στις 31 Μαΐου 1990, ενώπιον του Συμβουλίου της
Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως της από 30 Μαρτίου 1990 αποφάσεως του
Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, περί ορισμού του μουφτή της
Κομοτηνής. Υπεστήριζε ότι ο εν λόγω διορισμός ήταν παράνομος, διότι
αντέβαινε προς το άρθρο 11 του από 1^{ης} Νοεμβρίου 1913 Συμφώνου Ειρήνης
των Αθηνών και προς το άρθρο 6 του Νόμου 2345/1920 περί μουφτήδων των
μουσουλμάνων οι οποίοι διαμένουν στην ελληνική επικράτεια και διαχείρισης
της περιουσίας των μουσουλμανικών κοινοτήτων, τα οποία προέβλεπαν την
εκλογή των μουφτήδων από τους εγγεγραμμένους στους εκλογικούς
καταλόγους μουσουλμάνους στο θρήσκευμα πολίτες.

Η συζήτηση η οποία αρχικώς ορίσθηκε για τις 5 Μαρτίου 1991,
ανεβλήθη για τις 2 Ιουνίου 1992, στη συνέχεια για τις 22 Σεπτεμβρίου 1992,
λόγω ορισμού νέου εισηγητή. Επίσης, ανεβλήθη για τις 2 Μαρτίου 1993,
προκειμένου να επιτραπεί στο μουφτή Μ.Τ. να παρέμβει, εφόσον το
επιθυμούσε, στη διαδικασία.

Περαιτέρω, η συζήτηση ανεβλήθη για τις 7 Δεκεμβρίου 1993, 1^η
Νοεμβρίου 1994, 7 Φεβρουαρίου 1995, 7 Νοεμβρίου 1995, 1^η Ιανουαρίου
1996, 23 Σεπτεμβρίου 1997 και 5 Μαΐου 1998, ημερομηνία κατά την οποία οι
προσφεύγοντες, κληρονόμοι του αποβιώσαντος, δήλωσαν ενώπιον του

Συμβουλίου της Επικρατείας ότι επιθυμούσαν να συνεχισθεί η διαδικασία την οποία είχε εγείρει ο σύζυγος και πατέρας τους, ο οποίος είχε αποβιώσει στις 24 Ιουλίου 1995.

Στις 6 Οκτωβρίου 1998, το Τέταρτο Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας επεσήμανε ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορούσε το διορισμό του μουφτή ο οποίος, κατά τις οικείες νομοθετικές διατάξεις, εθεωρείτο ανώτατος δημόσιος λειτουργός και διοικούσε ένα δημόσιο φορέα. Επομένως, έπρεπε η υπόθεση να εξετασθεί από το Τρίτο Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας, αρμόδιο για τις υποθέσεις τις σχετικές προς το διορισμό και την εξέλιξη των δημοσίων λειτουργιών.

Στις 10 Ιουλίου 2000, το Τρίτο Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας απεφάσισε ότι δεν ηδύνατο να αποφανθεί επί της ουσίας της υποθέσεως, διότι έπρεπε η διαδικασία να κηρυχθεί καταργημένη. Έκρινε ότι η αιτίαση περί μη σεβασμού του δικαιώματος συμμετοχής στην εκλογή του μουφτή συνδεόταν στενά με το πρόσωπο του ~~ΥΠΟΘΕΤΟΥ~~ και ότι το δικαίωμα συνεχίσεως της διαδικασίας δεν ήταν μεταβιβάσιμο στους κληρονόμους του. Το Συμβούλιο της Επικρατείας κατέληξε ότι η σύζυγος και τα παιδιά του θα μπορούσαν, ως μουσουλμάνοι, να εγείρουν οι ίδιοι μια παρόμοια διαδικασία, αλλά ότι δεν νομιμοποιούνταν να συνεχίσουν τη διαδικασία την οποία είχε εγείρει ο σύζυγος και πατέρας τους.

B. Οικείο εσωτερικό δίκαιο

Το άρθρο 31 § 1 και του Διατάγματος 18/1989 ορίζει ότι εάν εκείνος ο οποίος άσκησε το ένδικο μέσο απεβίωσε ή το νομικό πρόσωπο λύεται, πρέπει η διαδικασία να κηρυχθεί καταργημένη, εκτός αν, μέχρι της συζητήσεως, εκείνος ο οποίος έχει έννομο συμφέρον, ζητήσει να συνεχισθεί η διαδικασία, με δήλωση η οποία κατατίθεται στη Γραμματεία του δικαστηρίου ή προφορικώς κατά τη συζήτηση.

Το άρθρο 7 § 6 του Νόμου 2345/1920 ορίζει ότι *προ της αναλήψεως των καθηκόντων του, ο ορισθείς μουφτής δίδει ενώπιον του αρμοδίου νομάρχη τον όρκο των δημοσίων λειτουργιών.*

Το άρθρο 11 του ίδιου νόμου προβλέπει ότι ο αρχιμουφτής και οι μουφτήδες θεωρούνται δημόσιες αρχές.

Ο Νόμος 2345/1920 καταργήθηκε, αλλά οι διατάξεις αυτές διατηρήθηκαν στο νέο Νόμο της 24^{ης} Δεκεμβρίου 1990 περί των λειτουργιών της μουσουλμανικής θρησκείας.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

2. Επικαλούμενοι το άρθρο 9 της Συμβάσεως, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την παραβίαση του δικαιώματός τους στην ελευθερία της θρησκείας, λόγω της αρνήσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας να επιτρέψει στους προσφεύγοντες να συνεχίσουν τη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι προσφεύγοντες παραπονούνται για τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία διήρκεσε δέκα έτη και η οποία στέρησε έτσι από την προσφυγή τους κάθε πρόσφορο αποτέλεσμα, διότι, δυνάμει του άρθρου 1 § 7 του Νόμου 1920/1991 περί λειτουργιών της μουσουλμανικής θρησκείας, οι μουφτήδες ορίζονται για δέκα έτη και δύνανται να επανεκλεγούν. Επικαλούνται παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής σχετικά :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει

(...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

α) Κατ' αρχήν, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 6 δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση. Επικαλούμενη την απόφαση *Neigel κατά της Γαλλίας*, από 17 Μαρτίου 1997, υπενθυμίζει ότι οι αμφισβητήσεις οι οποίες αφορούν το διορισμό, την εξέλιξη και την παύση δραστηριότητας των δημοσίων λειτουργών δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού. Οσάκις το Δικαστήριο δέχθηκε ότι το άρθρο ήταν εφαρμοστέο, η επίδικη αξίωση του προσφεύγοντος αφορούσε πάντα δικαίωμα καθαρώς περιουσιακό. Επίσης, στην υπόθεση *Pierre-Bloch κατά της Γαλλίας*, από 21 Οκτωβρίου 1997, το Δικαστήριο είχε κρίνει ότι το δικαίωμα συμμετοχής σε εκλογές είχε χαρακτήρα πολιτικό και όχι αστικό. Όμως, στην παρούσα περίπτωση, η διαφορά ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αφορούσε την εγκυρότητα της εκλογής δημοσίου λειτουργού (του μουφτή). Ο σύζυγος και πατέρας των προσφευγόντων στρεφόταν κατά του διορισμού του μουφτή με την απόφαση του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων και σκοπό είχε να αναγνωρισθεί ότι έγκυρη ήταν μόνον η εκλογή του μουφτή από τα μέλη της μουσουλμανικής κοινότητας. Το βέβαιον είναι ότι η αιτίαση η σχετική προς το άρθρο 6 αφορά αποκλειστικώς την εκλογή δημοσίου λειτουργού και ότι η διαφορά ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν είχε καμία οικονομική επίπτωση.

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το άρθρο 6 έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση διότι η δεσπόζουσα ιδιότητα ενός μουφτή είναι εκείνη η οποία σχέση προς τη θρησκεία και έπρεπε επομένως η υπόθεση να εξετασθεί υπό το πρίσμα αυτό.

Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι στην υπόθεση *Pierre-Bloch κατά της Γαλλίας* (απόφαση από 21 Οκτωβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VI), το Δικαστήριο είχε κρίνει ότι το δικαίωμα συμμετοχής σε κοινοβουλευτικές εκλογές και συνέχισης της θητείας είχε χαρακτήρα πολιτικό

και όχι αστικό, και ως εκ τούτου οι διαφορές οι σχετικές προς την οργάνωση της ενασκήσεώς του δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής. Στην υπόθεση *Serif κατά της Ελλάδος* (n° 38178/97), η οποία αφορούσε την καταδίκη μουφτή επειδή είχε δολίως σφετερισθεί το αξίωμα λειτουργού μιας «γνωστής θρησκείας», το θέμα δεν ετέθη αφού επρόκειτο για «κατηγορία στο πλαίσιο υποθέσεως ποινικής φύσεως».

Στην προκειμένη περίπτωση, τα γεγονότα διαφέρουν από εκείνα των προρρηθισών υποθέσεων. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι κληρονόμοι του ~~ΥΠΕ~~ επιθυμούσαν να συνεχίσουν την αγωγή την οποία ήγειρε ο σύζυγος και πατέρας τους προκειμένου να επιτύχουν την ακύρωση της εκλογής του μουφτή από τις αρχές. Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ο I.S.A. υπεστήριζε ότι ο ορισμός αυτός ήταν παράνομος διότι τα οικεία νομοθετικά κείμενα προέβλεπαν ότι έπρεπε ο μουφτής να εκλέγεται από τους εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους μουσουλμάνους στο θρήσκευμα πολίτες. Το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε τη διαδικασία καταργημένη επειδή η αιτίαση περί μη σεβασμού του δικαιώματος συμμετοχής στην εκλογή του μουφτή ήταν στενά συνδεδεμένη με το πρόσωπο του ~~ΥΕ~~ και το δικαίωμα συνεχίσεως της διαδικασίας δεν ήταν μεταβιβάσιμο στους κληρονόμους του.

Το Δικαστήριο φρονεί ότι το άρθρο 6 έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση, διότι είναι δυνατόν ευλόγως να υποστηριχθεί ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ήταν καθοριστική για ένα δικαίωμα αστικής φύσεως, ήτοι το δικαίωμα συμμετοχής στην εκλογή θρησκευτικής αρχής, η οποία προβλέπεται από τη νομοθεσία, πράγμα το οποίο αποτελεί μέρος της θρησκευτικής σφαίρας του ατόμου και του επιτρέπει να ενεργεί επί των περιστάσεων οι οποίες θα καθόριζαν στο μέλλον την άσκηση της ελευθερίας της θρησκείας.

Πρέπει επομένως να απορριφθεί η σχετική ένσταση της Κυβερνήσεως.

β) Όσον αφορά το βάσιμο, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι στην πραγματικότητα η εξέταση της υποθέσεως από το Συμβούλιο της Επικρατείας άρχισε στις 5 Μαΐου 1998, όταν οι προσφεύγοντες δήλωσαν ότι επιθυμούν να συνεχίσουν τη διαδικασία, και έληξε στις 10 Ιουλίου 2000, επομένως σε χρονικό διάστημα δύο ετών. Ένα τέτοιο χρονικό διάστημα δεν δύναται να θεωρηθεί υπερβολικό, λαμβανομένης υπ' όψη της πολυπλοκότητας της υποθέσεως. Δεν θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψη η προηγούμενη της 5 Μαΐου 1998 περίοδος, διότι μέχρι του θανάτου του ~~ΥΠΕΘΕ~~, τη διαδικασία κινούσε πρόσωπο διαφορετικό από τους προσφεύγοντες. Τέλος, οι περισσότερες αναβολές δικαιολογούνται, κατά την Κυβέρνηση, από την πολυπλοκότητα και τη βαρύτητα της υποθέσεως, ως και από την αναγκαιότητα διεξαγωγής ερευνών επί των διεθνών συμβάσεων.

Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι η διάρκεια της διαδικασίας ήταν υπερβολική και ότι η διοικητικής φύσεως διαδικασία δεν προέβλεπε τη δυνατότητα για τους κληρονόμους να ζητήσουν την επίσπευση της διαδικασίας.

Το Δικαστήριο εκτιμά, υπό το φως του συνόλου των επιχειρημάτων των διαδίκων, ότι η αιτίαση αυτή θέτει σοβαρά ουσιαστικά και νομικά θέματα τα οποία δεν δύναται να επιλυθούν στο παρόν στάδιο της εξετάσεως της προσφυγής, αλλά απαιτούν εξέταση επί της ουσίας. Ως εκ τούτου, δεν πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση αυτή ως προδήλως αβάσιμη, κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Δεν διαπιστώθηκε δε κάποιος άλλος λόγος απαραδέκτου.

2. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 9 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«1. Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία της σκέψης, συνείδησης και θρησκείας. Το δικαίωμα αυτό συνεπάγεται την ελευθερία αλλαγής θρησκείας ή πεποιθήσεων, καθώς και την ελευθερία εκδήλωσης της θρησκείας ή των πεποιθήσεων, μεμονωμένα ή συλλογικά, δημόσια ή κατ'

ιδίαν, με τη λατρεία, την εκπαίδευση, την άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων και τελετουργιών.

2. Η ελευθερία εκδήλωσης της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελέσει αντικείμενο άλλων περιορισμών πέραν αυτών που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε μία δημοκρατική κοινωνία για τη δημόσια ασφάλεια, την προστασία της τάξης, της υγείας και των χρηστών ηθών, ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων.»

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο μουφτής είναι θεσμός της μουσουλμανικής θρησκείας που εκπροσωπεί την ελευθερία και τη λατρεία των μουσουλμάνων. Για το λόγο αυτό, το Σύμφωνο Ειρήνης του 1913 και ο Νόμος 2345/1920 προέβλεψαν ότι οι μουσουλμάνοι στο θρήσκευμα πολίτες επιλέγουν ελεύθερα τους μουφτήδες τους με εκλογές οι οποίες διεξάγονται ελεύθερα σε κάθε αντίστοιχη περιοχή. Ο μουφτής γνωμοδοτεί εγκύρως επί παντός θέματος θρησκευτικής φύσεως και για το λόγο αυτό πρέπει να τους συνδέουν με τους πολίτες απόλυτη εμπιστοσύνη και στενή ψυχική επαφή. Εάν δεν υπάρχει αυτή η εμπιστοσύνη, το θρησκευτικό αίσθημα των πιστών καταλύεται και άρα οι πιστοί δεν εκφράζονται ελεύθερα.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν εξήντησαν τα εσωτερικά ένδικα μέσα. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η προσφυγή του ~~ΥΠΕΠΥΕ~~ ήταν στενά συνδεδεμένη με το πρόσωπό του και ότι οι κληρονόμοι του δεν μπορούσαν να συνεχίσουν τη διαδικασία την οποία είχε εκείνος εγείρει. Μπορούσαν, ωστόσο, να καταθέσουν οι ίδιοι ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση με το ίδιο αντικείμενο. Όμως, ουδέποτε οι προσφεύγοντες άσκησαν παρόμοιο ένδικο μέσο.

Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι ο ~~ΥΠΕΠΥΕ~~, ο οποίος υπήρξε ένας από τους ηγέτες της μουσουλμανικής κοινότητας, είχε ασκήσει το εν λόγω ένδικο μέσο στο όνομα των συγγενών του, αλλά και στο όνομα ολόκληρης της μουσουλμανικής κοινότητας, διότι το ζήτημα της εκλογής του

μουφτή αφορούσε ολόκληρη την κοινότητα. Αφού οι προσφεύγοντες, οι οποίοι είναι κληρονόμοι του, έχουν τις ίδιες θρησκευτικές ευαισθησίες και το ίδιο ηθικό συμφέρον με τον Ü.Ö.Ü. , έπρεπε το Συμβούλιο της Επικρατείας να εξετάσει την ουσία της υποθέσεως. Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν επίσης ότι είχαν το δικαίωμα να ασκήσουν οι ίδιοι παρόμοια προσφυγή με εκείνη του Ü.Ö.Ü. , αλλά ότι μετά από το θάνατό του, αυτό δεν ήταν πλέον δυνατό διότι πρέπει να ασκείται προσφυγή κατά διοικητικής πράξεως εντός προθεσμίας εξήντα ημερών από της δημοσιεύσεώς της ή από της ημερομηνίας κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση αυτής.

Το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν πρέπει να αποφανθεί επί της ενστάσεως της Κυβερνήσεως διότι ούτως ή άλλως φρονεί ότι η αιτίαση των προσφευγόντων βάσει του άρθρου 9 είναι προδήλως αβάσιμη.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ναι μεν η ελευθερία της θρησκείας αφορά κατ' αρχήν το υποσυνείδητο, αλλά συνεπάγεται επίσης, ειδικότερα, την ελευθερία εκδήλωσης της θρησκείας (απόφαση Κοκκινάκη κατά της Ελλάδος, από 25 Μαΐου 1993, série A n° 260-A, § 31). Ως εκ τούτου, πρέπει οι πράξεις οι οποίες προστατεύονται από το άρθρο 9, να συνδέονται στενά με την άσκηση ή την εκδήλωση της ελευθερίας της θρησκείας.

Οστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, η άρνηση του Συμβουλίου της Επικρατείας να δεχθεί ότι οι προσφεύγοντες νομιμοποιούνταν σε συνέχιση της διαδικασίας η οποία είχε εγερθεί από τον σύζυγο και πατέρα τους, δεν πρέπει να θεωρηθεί ως ανάμειξη στα δικαιώματα τα οποία εγγυάται το άρθρο 9. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στη μερική περί του παραδεκτού απόφασή του από 29 Νοεμβρίου 2001, είχε απορρίψει τη βάση του άρθρου 6 § 1 αιτίαση των προσφευγόντων, κατά τους οποίους το δικαίωμά τους σε δικαία δίκη είχε παραβιασθεί λόγω της αρνήσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας να εξετάσει την ουσία της υποθέσεως, ενώ είχαν ηθικό συμφέρον το δικαστήριο αυτό να αποφανθεί. Το Δικαστήριο είχε κρίνει

ότι η αιτίαση αυτή σκοπό είχε να αμφισβητηθεί η κρίση του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία ήταν βασισμένη στα οικεία νομοθετικά κείμενα.

Ως εκ τούτου, πρέπει η αιτίαση αυτή να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομοφώνως,

Κάνει δεκτή, με την επιφύλαξη όλων των μέσων ουσίας, την αιτίαση των προσφευγόντων όσον αφορά το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως.

Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή ως απαράδεκτη.

[υπογραφή]

/ Erik FRIBERGH /

Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Françoise TULKENS /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

Μαρία Π. Παπαδοπούλου

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ